

Publicerad 2006-10-24 19:13 av Marlene Anna Linnéa

Jag tror att livet är runt, att det är tredimensionellt och alltid i rörelse. Våra livsbanor löper parallellt och ibland kan någon göra en hastig sväng, bort, men ändå befinner vi oss sida vid sida.

Mun mot mun

Njutningen når ofta fram innan smaken.

Ibland väcker jag minnet av vår första kyss. Om jag blundar, kan jag befinna mig där igen. Du vet, sekunden innan du bad mig gå. Vi skiljdes mitt i inandningen och jag insåg till sist att det inte var lönt att följa känslan; försöka dra in dig i mitt eget rus av förståelse.

Men varje sekund existerar ensam, hur många som än passerar.

Vi anade att vintern skulle komma till sist. Att hoppas på en evig sommar hade varit som att ta avstånd från naturens gång och tillvarons oundvikliga pendling. Att förneka kylan skulle vara som att vägra björnen sin vila. Ingen av oss ville heller sluta tro på styrkan av glödande kol, så vi välkomnade mörkret.

Den är i själva verket dömd att sina ut från första ögonblicket, den kraften de lyser av när de fantiserar; ingen orkar upprätthålla ett bländverk av perfektion. Det handlar i slutändan om hur de hanterar sig själva.

Mina tankar fanns i ett delta av energier, mina känslor gick att plocka från skenet runt iris och ur de böner jag sjöng i sömnen. Men då jag inte vågade vila i tystnaden, gick du miste om svaga vibrationer från mina önskande andetag. Jag vågade inte lyssna.

De kan inte rå för att de är spegelglas och förmodligen inte själva ser den skönhet som ryms innanför. De är kanske inte heller vana vid att någon verkligen lyssnar, när orden formas av passerande sekunder. Men de vet att det är just så man talar.

Allt vi ville var att bli älskade.

Hon tror att hon inte behöver uppleva nuet för att förstå evigheten, att hon inte behöver befinna sig i den

yttre upplevelsen för att uppnå känslan. Så hon funderar mycket på om det går att bevisa att de verkligen lever, i stället för att bara erkänna att hon vill tillbaka.

Tvivlet gjorde mig stark på avstånd, svag i närvaro. Han tände ljus med sin charm och sina fnittrande fjärilar medan jag plockade stjärnor som brände fingrarna. Det blev djupa hål i himlen och jag förbannade mina knutna händer, blundade bort från skenet. För att spå i framtiden hade jag bara det förflutna som hjälp, detta kanske valde vägen ut ur våra möjligheter. Det var ändå enklast så.

Hon förstår att de lever i en värld där alla kämpar för att få stöd i tron att människor är samma inuti som utanpå, trots att det ofta är det sista de vill. Kanske är hon en person som hellre lägger ner tid på att förädla, än förgylla sina chanser.

Vi hade nog svårt att tro på oss själva, att acceptera oss i verkligheten, eftersom vi någonstans visste att det söta passar ihop med något salt. Livet ser ut så. Men detta var innan frukten föll, innan bladen förtvivlat skiftade färger, suckade och släppte taget.

Brännmärkningen av toner och ord verkar dock inte försvinna. Hon fortsätter blunda och darra av spänningen mellan hans händer; fäster en krok i nacken och knyter fast snöret i närmsta stjärna. Hon låter universums rytm synka hjärtslagen.

Men jag kan inte göra mer nu, än att vända och gå tillbaka. Jag tror att tålmod tar oss fram till gränsen; där viljans klippa stupar genom ovisshet och ner i avgrundens mörka desperation. Dit är det bara dårar som fortsätter.

Tiden hyperventilerar från dunklet i hennes skugga. Hon ber att luften inte ska ta slut. Men kristalliserade minnen sköljs bort av tårar, av besvikenhets och hoppets klanger tonar bort när ingen längre spelar musiken. Hon får svårare andas.

Man lockar inte fram kärlek, man behöver inte lära vingklädda ord att flyga. Så även om min puls tycks rusa blott av minnen, måste jag lita på att han gör det som är rätt för honom själv. Sedan kan jag bli lugn även om ödet inte låter oss se varandra igen, bara jag får ur mig det här.

Snart kan hon födas på nytt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marlene Anna Linnéa med Poeter.se id #6655 innehar upphovsrätten